

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bíró Róbert (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Solt & Társai Ügyvédi Iroda (I. r. alperesi képviselő címe; ügyintéző dr. Solt Péter ügyvéd) által képviselt I. r. alperes neve (I. r. alperes címe) I. rendű és II. r. alperes neve (II. r. alperes címe) II. rendű alperesek ellen készfizető kezési kötelezettség teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 11. napján meghozott 62.P.25.263/2009/13. számú ítélete ellen az alperesek részéről 14. sorszám alatt előterjesztett és 15. sorszám alatt indokolt fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 10.330.352 forint és ezen összeg után 2008. január 1-től a kifizetés napjáig évi 15 % kamat megfizetésére.

Előadta, hogy 2009. április 17-án megállapodott az alperesekkel, hogy készfizető kezességet vállalnak a S... Kft. bruttó 10.330.352 forint tőketartozása, annak 2008. január 1. napjától járó évi 15 % késedelmi kamata, valamint az eljárási költségek tekintetében. A fenti tartozást ezt követően sem a S... Kft., sem pedig az alperesek nem fizették meg.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Kifogásként a kezesi szerződés érvénytelenségére hivatkoztak. Állították, hogy a felperes megtévesztette őket egyrészt azon állításával, hogy csak akkor tekint el a S... Kft.-vel szemben a felszámolási eljárás megindításától, ha megkötik ezt a szerződést, másrészt pedig azzal az ígéretével, hogy az aláírt szerződés esetén ellenük sem fog peres eljárást indítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 15 napon belül a felperes részére 10.330.352 forintot és ezen összeg után 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig évi 15 % kamatot, valamint 1.119.800 forint perköltséget.

Tényként állapította meg, hogy az alperesek 2009. április 17-én a Ptk. 272-274. §-aiban foglaltak szerint készfizető kezességet vállaltak a S... Kft.-nek a keresetben megjelölt összegű tőketartozása, annak 2008. január 1. napjától számított évi 15 % kamata, valamint az eljárási költségek erejéig. A szerződésben foglaltak ellenére teljesítés nem történt. Az ellenkérelemben előterjesztett érvénytelenségi kifogásra figyelemmel a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdése és a 210. §-ának (4) bekezdése alapján az alpereseknek azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy a felperes megtévesztéssel vette rá őket a kezesi szerződés megkötésére. Erre vonatkozóan azonban bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Kizárólag saját személyes meghallgatásukat indítványozták, ez azonban nem minősül bizonyítéknak, ezt meghaladóan előadásuk ellentmondásban is állt a csatolt okirati bizonyítékokkal. Az I. rendű alperes ugyanis azt állította, hogy a szerződés megkötésekor tartott megbeszélésen került szóba először a felszámolási eljárás megindítása. Ezzel szemben a csatolt iratból megállapítható, hogy a felperes már a 2009. március 25-én kelt levelében kifejezetten a felszámolási eljárás megindítása céljából intézett fizetési felszólítást a S... Kft.-hez. Az I. rendű alperes azt is állította, hogy korábban készfizető kezességi szerződést nem kötött, de ezt is cáfolják a csatolt iratok.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a „vizontkeresetüknek” megfelelő határozat meghozatalát, „vagy az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását”.

Az elsőfokú eljárásban előadott védekezésüket fenntartották. Nem vitatták a készfizető kezességvállalásuk tényét, de hivatkoztak arra, hogy a szóbeli megállapodásuk értelmében a felperes csak biztosítékot szeretett volna kapni. Állították, hogy mindent meg kívántak tenni a S... Kft. fizetőképességének helyreállításaért, és erre meg is volt az esély, mert a cégnek számos kintlévősége volt. Egy felszámolási eljárás esetén viszont a társaság bankhitele azonnal esedékessé vált volna, így reménytelen helyzetbe kerül. A cég fennmaradásának biztosításán túl a kezességvállaláshoz semmiféle érdekük nem fűződött. Egyikük sem ismerte fel, hogy a felperes magatartása pusztán arra irányult, hogy a készfizető kezességről szóló megállapodást aláírják.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

Állította, hogy a szerződés megkötésekor az alperesek nem voltak tévedésben, és már korábban is a követelés rövid határidőn belül való megfizetését ígérték. A megállapodás kifejezetten rögzíti, hogy a teljes tartozás lejárt, ami egyértelműen arra utal, hogy érvényesíthető. A szerződés megtámadását nem alapozza meg, hogy az alperesek esetlegesen úgy gondolták, hogy hamarosan teljesíteni tudnak. Rámutatott a felperes arra is, hogy az I. rendű alperes személyes előadásával szemben már 2009. március 25-én küldtek a cég részére olyan felszólítást, amelyben a felszámolási eljárás megindításáról tájékoztatták. Ezt meghaladóan 2006. április 3-án az I. rendű alperes magánszemélyként vállalt már készfizető kezességet a cége tartozásaiért. Az alperesek tehát már a megállapodás aláírása előtt tisztában voltak azzal, hogy felszámolási eljárást kezdeményezhet. Hangsúlyozta, hogy a perbeli megállapodást az is indokolta, hogy az alperesi cég a további építkezéseihez őt beszállítóként kívánta igénybe venni; a kamat tekintetében pedig engedményt tett, hiszen a követelés egy része már 2005-ben lejárt.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

Az alperesek fellebbezése vagylagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, ezen kérelmük alapját azonban nem jelölték meg. Az ítéltábla sem talált olyan okot, amely ezt indokolta volna, ezért a fellebbezést érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. Az ítéltábla az érdemi döntésével és annak jogi indokolásával is egyetért, ezért a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá csak a következőkre.

Az alperesek a másodfokú eljárásban lényegében fenntartották az érdemi ellenkérelmükben előadottakat. Az ítéltábla a fellebbezési kérelmükben foglaltak ellenére kifogásként vizsgálta a kezesi szerződés érvénytelenségére való hivatkozásukat, mivel az elsőfokú eljárásban kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy viszontkeresetük nincs (9. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal).

A kifejtett álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a személyes meghallgatásuk mellett nem vette figyelembe az „életszerűségi tényezőt” sem. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen mutatott rá, hogy a felek személyes előadása nem bizonyíték és az alperesek tényállításaik alátámasztására, a szerződés érvénytelenségének bizonyítására indítványt vagy bizonyítékot nem terjesztettek elő.

Ezt meghaladóan az írásbeli ellenkérelmükben foglaltakat a személyes előadásuk sem támasztotta alá, ugyanis az alperesek annak során nem hivatkoztak azon

felperesi ígéretre, hogy nem fog pert indítani ellenük, csak személyi biztosítékot szeretne a követelésére. Az I. rendű alperes ezzel szemben személyes meghallgatása során előadta, hogy régi üzleti kapcsolatuk állt fenn a felperessel, korábban is vállalt már kezességet, és a felperes jogi képviselője a megállapodás aláírását megelőzően közölte, hogy minden eljárást megindít, illetve a bankkal is felveszi a kapcsolatot, ha nem jön létre a szerződés. Állította, hogy mindent megtettek a tartozásuk csökkentése érdekében. A II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy tudta, amennyiben nem írják alá az iratot, annak következményei lesznek.

A fentiekből az következik, hogy az alpereseknek tisztában kellett lenniük a vállalásuk tartalmával és döntésük lehetséges következményeivel. Egyikük előadása sem tartalmazta, hogy a megállapodás a követelés érvényesítésének az elhalasztására irányult, ugyanakkor nem vitásan sikerült vele mérsékelniük a tartozás összegét, hiszen a felperes a kamat egy részét elengedte (ld. szerződés 2. pontja). Az I. rendű alperes maga adta elő, hogy a szerződést a tartozásuk csökkentése érdekében írták alá.

A kezességi szerződés célja a Ptk. 272. §-ának (1) bekezdése alapján egyértelműen az, hogy a jogosult biztosítékot kapjon arra az esetre, ha a kötelezett nem teljesít. A megállapodás létrejöttével a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdése alapján az alpereseknek kötelezettsége keletkezett a fizetésre, míg a felperesnek jogosultsága ennek követelésére. A kezességi szerződés ilyen módon a kötelezett szerződésszegésének esetére a jogosult kielégítését szolgálja. Ebből következően nem hivatkozhatnak az alperesek arra sem, hogy életszerűtlen volt az adott helyzetben a megállapodásuk. A felperesnek nyilvánvalóan érdekében állt, hogy a követelésének megfizetésére további biztosítékot szerezzen, az alperesek pedig saját előadásuk szerint is szerették volna a családi vállalkozást és a felperesi beszállítóval való kapcsolatot fenntartani. Mindezek alapján a szerződés érvényességével kapcsolatosan előterjesztett kifogás nem megalapozott.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5)-(6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére tekintettel mérsékelt összegben megállapított, ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Az alperesek teljes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2011. június 8.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül: